

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: T. H. V.**, narozené dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č. j. MV-170879-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 5. 2015, č. j. MV-170879-3/SO-2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 10. 2014, č. j. OAM-32121-10/DP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně vyslovil, že se žalobkyni podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodlužuje platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání, neboť žalobkyně byla pravomocně

odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobkyně současně v žalobě navrhla, aby soud zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobkyně předeslala, že z výpisu z evidence Rejstříku trestů založeného ve spisu vyplývá, že ji Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. 27 T 85/2013, pravomocně odsoudil za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců se zkušební dobou 18 měsíců. Podle žalobkyně tím byl naplněn obsah § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pouze formálně. Důvody pro neprodloužení (ukončení) pobytu žalobkyně však nebyly naplněny pro strážce materiální. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že není nutno zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí do rodinného či soukromého života cizince. Dodala, že Listina základních práv a svobod a závazné mezinárodní dokumenty se v případě kolize užijí před zákony, tj. i před zákonem o pobytu cizinců a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který přednost aplikace mezinárodních dokumentů před vnitrostátním zákonem stanoví v § 2.

Žalobkyně zdůraznila, že správní řízení funguje na principu materiální pravdy, kdy pouze takto lze dosáhnout skutečně spravedlivého rozhodnutí. Rozhodování jen na základě čistě formálního naplnění obsahu ustanovení zákona bez zvažování přiměřenosti takového postupu by zmiňovaným principům odporovalo a zcela pomíjelo povahu právního řádu České republiky jako demokratického a materiálního právního státu. Podle žalobkyně není zákon o pobytu cizinců vyňat z dopadu principu přiměřenosti upraveného v § 2 správního řádu, tudíž se aplikace zákona o pobytu cizinců touto zásadou řídí. Žalobkyně podotkla, že ani v trestním řízení nelze ukládat trest vyhoštění toliko obecně, nýbrž je nutno vždy zvažovat otázku přiměřenosti, a to i u velmi závažných trestných činů. Jestliže možné dopady do soukromého života přesahují nad zájem veřejnosti na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku, soudy trest vyhoštění neuloží.

Podle žalobkyně byly správní orgány povinny se vypořádat nejen s otázkou závažnosti trestného činu spáchaného žalobkyní, ale také s otázkou možných dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, tedy otázkou přiměřenosti stanovenou správním řádem a otázkou možných zásahů do základních práv a svobod žalobkyně garantovaných Listinou základních práv a svobod, Úmluvou o ochraně základních práv a svobod a Úmluvou o právech dítěte. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný se otázkou přiměřenosti odmítl zabývat a nevypořádal ani její odvolací námitku směřující k tvrzení nepřiměřenosti, když svůj velmi strohý závěr o tom, že mu zákon neukládá zkoumat přiměřenost dopadů daného rozhodnutí, dostatečně nezdůvodnil. Napadené rozhodnutí je proto nepřiměřené, nepřezkoumatelné a přepjatě formalistické. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor skutečně zjištěného stavu věci přitom opakovaně označil za nezákonné i Ústavní soud, podle něhož soudy nejsou absolutně vázány doslovným zněním zákona. K tomu žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 nebo III. ÚS 150/99. Podtrhla, že Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech, přičemž komplikovanost a netypičnost případu nevyvazuje orgány veřejné správy a obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoli se to může jevit složité.

Žalobkyně dále uvedla, že správní orgány jsou ve správním řízení vázány zásadou materiální pravdy upravenou v § 3 správního řádu. Namítala, že žalovaný, který rozhodoval po uplynutí sedmi měsíců, během kterých mohlo dojít ke změně záznamu v Rejstříku trestů, si před rozhodnutím nezajistil aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů, tedy své rozhodnutí nevydal na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Pokud si aktuální výpis opatřil, postupoval žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, neboť neumožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 70/2012, podle kterého odvolací orgán nemůže prvostupňové rozhodnutí o neprodlení (neudělení) pobytu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti potvrdit, aniž si vyžádá aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů a vyrozumí účastníky o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Podle žalobkyně proto za situace, kdy napadené rozhodnutí bylo vydáno bez toho, aby byl jeho podkladem aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů, či bez toho, aby bylo žalobkyni umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně uzavřela, že napadené rozhodnutí je v příkrém rozporu s § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že napadené rozhodnutí je náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil a k jakým závěrům dospěl, přičemž vypořádává všechny námitky uvedené v odvolání. Žalobkyně dne 4. 12. 2014 nahlédla do spisového materiálu, tudíž byla s výpisem z evidence Rejstříku trestů seznámena. Žalovaný rozhodoval dne 13. 5. 2015 podle stavu platného v době vydání rozhodnutí, tj. kdy bylo z výpisu z evidence Rejstříku trestů zjištěno, že žalobkyni stále trvá zkušební doba trestu (do 7. 6. 2015). Žalovaný konstatoval, že z výpisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že skutkový stav se nijak nezměnil, tudíž nebylo třeba doplňovat spisový materiál o nový výpis a opakovaně žalobkyni vyrozumívat o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Skutečnost, že se skutkový stav nějak změnil, ostatně žalobkyně netvrdila ani v odvolání, ani v žalobě. Žalovaný uzavřel, že při aplikaci § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nedošlo k pochybení.

Právní zástupce žalobkyně se z účasti na jednání soudu konaném dne 22. 3. 2017 předem omluvil a výslovně souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že

rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 22. 7. 2014 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Z výpisů z evidence Rejstříku trestů ze dne 22. 7. 2014 a 21. 8. 2014 shodně vyplývá, že žalobkyně byla rozhodnutím Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 7. 2013 sp. zn. 27 T 85/2013, které nabylo právní moci dne 7. 12. 2013, odsouzena za úmyslný trestný čin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců se zkušební dobou 18 měsíců, tj. do 7. 6. 2015.

Podle protokolu ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-32121-9/DP-2014, se žalobkyně téhož dne seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že se k nim vyjádří písemně. K tomu jí správní orgán prvního stupně stanovil lhůtu 7 dnů. Žalobkyně se však nevyjádřila.

Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2014, č. j. OAM-32121-10/DP-2014, správní orgán prvního stupně vyslovil, že se žalobkyni podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodluhuje platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Podle úředního záznamu ze dne 4. 12. 2014, č. j. OAM-32121-15/DP-2014, právní zástupce žalobkyně uvedeného dne nahlížel do správního spisu. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný odmítl zabývat otázkou přiměřenosti, nevypořádal příslušnou odvolací námitku a svůj velmi strohý závěr o tom, že mu zákon neukládá zkoumat přiměřenost dopadů daného rozhodnutí, dostatečně nezdůvodnil. K tomu považuje soud za potřebné připomenout, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání. Plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál. Žalovaný se řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, které se prakticky omezily na tvrzení, že správní orgán prvního stupně zmínil a nezvažoval okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a dále na vlastní otázku přiměřenosti. Žalovaný přitom jednoznačně vyslovil, že správní orgán prvního stupně nemá v případě postupu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž obsáhle citoval také

judikaturu správních soudů, která tento jeho závěr potvrzuje. Tím žalovaný podle názoru soudu beze zbytku vypořádal odvolací námitky žalobkyně, napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné.

Dále se soud zaměřil na námitky procesních pochybení správních orgánů. Pokud žalobkyně namítala, že si žalovaný nezajistil aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů, soud podotýká, že k tomu žalovaný neměl žádný důvod a nebyl ani povinen tak učinit. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě netvrdila, že by od vydání rozhodnutí správního stupně do vydání žalobou napadeného rozhodnutí došlo k jakékoli konkrétní změně, jež by se projevila v evidenci Rejstříku trestů. Žalovaný proto zcela legitimně vycházel z toho, že zkušební doba 18 měsíců stanovená pravomocným rozhodnutím Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. 27 T 85/2013, k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí neskončila, tudíž účinky pravomocného odsouzení žalobkyně za úmyslný trestný čin k datu vydání napadeného rozhodnutí trvaly.

Poukazuje-li žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 As 70/2012 - 54, dostupný na www.nssoud.cz, soud zdůrazňuje, že žalobkyně tento skutkově odlišný rozsudek dezinterpretuje. Příklad řešený Nejvyšším správním soudem byl specifický v tom, že v době mezi rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a rozhodnutím odvolacího orgánu došlo k zahlázení odsouzení cizince za spáchání trestného činu a cizinec na tuto skutečnost před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolací orgán upozornil. Pro projednávanou věc je podstatné, že žalobkyně na žádnou změnu týkající se jejího pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin v průběhu správního řízení neupozornila a před vydáním napadeného rozhodnutí nemohlo dojít k zahlázení tohoto odsouzení, neboť ještě neuplynula zkušební doba. Žalovaný proto podle názoru soudu postupoval správně, neboť potřeba opatřit si aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů v odvolacím řízení nevyvstala.

K námitce, že žalovaný neumožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, soud konstatuje, že žalovaný nebyl povinen seznamovat žalobkyni s podklady pro vydání rozhodnutí a poskytovat jí možnost se k nim vyjádřit, neboť vycházel výlučně z podkladů, které opatřil správní orgán prvního stupně, a sám žádné podklady nedoplňoval. Žalobkyně se s kompletními podklady pro vydání rozhodnutí seznámila dne 15. 9. 2014 a byla jí též dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Žalobkyně navzdory příslibu písemného vyjádření, ke kterému jí správní orgán prvního stupně stanovil lhůtu sedmi dnů od seznámení s podklady pro rozhodnutí, žádné vyjádření nepodala, proto správní orgán prvního stupně dne 18. 10. 2014, tj. po více než měsíci od seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně rozhodl. Z uvedeného je podle názoru soudu zcela zjevné, že správní orgány umožnily žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu tudíž nedošlo.

Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a porušil § 3 správního řádu. K tomu považuje soud za potřebné připomenout, že podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3

a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“ Podle § 35 odst. 3 téhož zákona přitom „[d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“ V § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“

Z citovaných ustanovení vyplývá, že pro závěr o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně plně postačovalo zjištění, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Toto zjištění učinily správní orgány na základě příslušných výpisů z evidence Rejstříku trestů, jejichž obsah žalobkyně nijak nezpochybnila. Skutkový stav byl tedy ve správním řízení zjištěn řádně a plně v souladu s § 3 správního řádu, neboť nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin.

K námitkám týkajícím se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není žádná zmínka v § 44a odst. 3 ani v § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Porovnáním znění prvního a druhého odstavce § 37 téhož zákona soud zjistil, že zatímco ve druhém odstavci je zrušení platnosti víza (tedy i neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) vázáno na podmínku, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu zrušení platnosti víza, přičemž ministerstvo přihlíží zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, první odstavec žádnou takovou podmínku neuvádí. Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně blíže nezkontrolovaly. Povinnost zkoumat tyto dopady přitom podle názoru soudu nelze dovozovat ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří toliko obecně o právu na respektování soukromého a rodinného života, aniž by ukládal posuzovat podmínky pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem. Obdobný závěr zaujal též Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku.

Vzhledem k tomu, že se znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nijak zásadně neodlišuje od znění čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, lze

konstatovat, že ani Listina základních práv a svobod neukládá povinnost posuzovat podmínky pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem. Pokud zákon o pobytu cizinců nespojuje s rozhodnutím o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona povinnost posuzovat přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince, soud má za to, že zákonodárce nepovažoval takové rozhodnutí za neoprávněné zasahování do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „[v] daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“

Lze tedy uzavřít, že nebylo nutno zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplyvá ani z § 2 správního řádu, ani z poněkud nepřiléhavé analogie k ukládání trestu vyhoštění v trestním řízení. Postup správních orgánů proto soud nepokládá za přepjatě formalistický, ani za rozporný se žalobkyní zmiňovanými nálezy Ústavního soudu či s povahou právního řádu České republiky jako demokratického a materiálního právního státu.

K dalším námitkám (tvrzené porušení Úmluvy o právech dítěte a porušení § 4 správního řádu) soud podotýká, že žalobkyně ve vztahu k nim nevznesla žádná konkrétní skutková tvrzení, a proto se jimi soud nemohl zabývat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily žalobkyní zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady

nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová